

Hebben wij censuur in dit land.

Wat is censuur eigenlijk. Het is het gebruiken van macht van de staat om van te voren bepaalde groeperingen informatie achter te houden of om het verbieden van het verspreiden van bepaalde informatie.

Regeringen gebruiken of misbruiken deze macht om het volk bepaalde informatie achter te houden om zo een vals gevoel van goed leiderschap te geven. Bijvoorbeeld in Rusland is het verboden om over de oorlog in Oekraïne te praten en daarom hoeft de regering ook niet te vertellen hoe het aan het front gaat.

Als het recht op vrije kennisvergaring en verspreiding in het buitenland in gevaar komt of is dan spreken wij daar massaal schande van, en terecht. Maar hoe zit het hier eigenlijk.

Hebben wij censuur in dit land. Officieel niet natuurlijk. Wij hebben vrijheid van pers en vrijheid van meningsuiting. Hoewel dat laatste niet door iedereen goed begrepen wordt. Het wordt helaas maar al te vaak gezien als het recht om iedereen maar te discrimineren. Misschien is een goede uitleg in de scholen nodig om dat verschil een keer goed duidelijk te maken. En toch.

Het begint met het persmoment van het Koninklijk huis. Onze zwaar overbetaalde top ambtenaren. Zij die ons volk vertegenwoordigen in het buitenland. De koning staat op de postzegel en zelfs op ons geld. Hij krijgt van ons belastingvoordelen en mag één keer per jaar het parlementaire jaar openen met een door een ander geschreven troonreden, waar wij hem wel op aanspreken trouwens. De grote voorlees papa zeg maar. We sturen hem naar het buitenland toe om de weg te effenen voor onze handel. En op zijn verjaardag mag hij in een zelf gekozen stad feest vieren waarbij wij dan ook blij zijn een glimp van hem en zijn familie te mogen opvangen, of nog beter een hand te geven. Maar zo maar een foto maken, nee dan mag dan weer niet. Om privacy redenen mag de verzamelde pers een paar keer per jaar heel ongemakkelijk een aantal spontaan in scene gezetten foto's maken. Ik kan eerder mijn buurman fotograferen dan de door mij (over) betaalde staatsvertegenwoordiger. En waarom, omdat er ooit besloten is dat hun privacy belangrijker is dan transparantie. Een mooie reden om censuur toe te passen waar de media zich dan ook braaf aan houdt.

Of deze dan. De voorzitter van de Tweede Kamer, die in het verleden de Tweede Kamer uit heeft gemaakt voor een nep parlement, geeft aan dat de term extreem rechts niet getolereerd wordt en de Kamer neemt dat gewoon over. Extreem links mag nog wel gebruikt worden. Weer een vorm van censuur waar iedereen aan mee doet, zelfcensuur, we doen er graag aan. Zelfs Nieuwspoort, het middelpunt van de politiek journalistiek kent vele regels. Alles dat daar informeel besproken wordt mag niet naar buiten komen, hoe belangrijk het ook lijkt of is. Gewoon een afspraak die wij ooit gemaakt hebben en waar iedere journalist zich braaf aan houdt.

Kritiek op het beleid van Israël mag niet want het is antisemitisme. En iedereen houdt zich er braaf aan. Het mag geen genocide genoemd worden en dus noemen we dat ook niet zo. Want Israël en Joden zijn inwisselbare begrippen geworden. Even voor de duidelijkheid, want de verwarring is blijkbaar groot, het ene begrip is een onafhankelijke staat die op constante voet van oorlog staat met zijn buurlanden, het ander is een geloofsgroep waarvan de volgelingen over de hele wereld wonen dus ook in Israël waar zij de voornaamste, maar niet de enige, geloofsgroepering zijn. Ja er is dus verschil tussen een geloofsgroep en een zelfstandige staat. (Oh ja, en kan iemand Wilders en zijn aanhang uitleggen wat anti antisemitisme eigenlijk is.) Laat Wilders en zijn aanhangers maar niet horen dat er verschil is tussen Israël en Jodendom. Weer een vorm van zelfcensuur om maar niet het contact te verbreken met de politici, of om maar niet te boek te staan als antisemiet.

Het valt me nog mee dat er in Nederland nog wel kritische geluiden zijn als het om Rusland gaat en met name Poetin en dat er kritisch gekeken wordt naar de volgende President van de VS, Donald Trump, of toch Elon Musk. Alle drie toch vriendjes van Wilders.

We discrimineren er ook op los met alles dat een buitenlandse naam heeft of een Noord Afrikaans uiterlijk, en voor het gemak noemen we alles Noord Afrikaans omdat we vaak geen idee hebben waar mensen vandaan komen. Zo vinden we Turkey en Syrië ook Noord Afrikaans, zelfs Afghanistan. We noemen alleen de afkomst bij "Noord Afrikanen" als zij al dan niet terecht verdacht worden van een misdrijf. Er staat nooit in de krant de uit Groningen afkomstige man in Limburg wordt gezocht, maar wel de man met een Noord Afrikaans uiterlijk.

In sollicitaties merken we het ook. Iemand met de achternaam Jansen wordt wel uitgenodigd maar iemand met de achternaam Aboutaleb met dezelfde kwalificaties liever niet. We hebben vooroordelen als het om buitenlanders gaat. Polen zijn altijd dronken, Turken zijn gevaarlijk en Antillianen messentrekkers. We hebben veel vooroordelen en houden die het liefst in stand. En er iets van zeggen komt ons niet altijd goed uit. We volharden in onze zelfcensuur en verzwijgen het probleem.

Politici aanspreken op hun al dan niet racistische uitspraken kan uitsluiting tot gevolg hebben. De partijen kunnen besluiten niet meer met jou te praten en zo het werk van een journalist onmogelijk maken. Maar er is geen sprake van censuur.

Politici worden boos als ze aangesproken worden op domme en of racistische uitspraken. Het zijn de hoge bomen die veel wind vangen, kritiek hoort bij het vak. Iedereen die zich uitspreekt kan kritiek verwachten en dient daar rekening mee te houden. Niet klagen maar dragen.

Of het verlangen om zo politiek correct te zijn als menselijk maar mogelijk is. Geen groepen tegen de haren strijken. Niemand uitsluiten of het gevoel geven dat ze uitgesloten worden. Absoluut geen grappen maken over mensen die het toch al moeilijk hebben. Geen opmerkingen maken over mensen die achtergesteld worden of zich achtergesteld voelen. Immers gevoel is belangrijker dan feiten. Iedereen in zijn waarde laten zolang zij tot een minderheid behoren of denken tot een minderheid te behoren. Dat we daardoor andere niet op de juiste manier behandelen zien we niet of willen we niet zien.

We zijn zelfs bereid om de geschiedenis aan zo te passen dat we de schuld van alle ellende neer kunnen leggen bij de oudere blanke man. Weer een groepering om te discrimineren, en omdat deze groep altijd de dader is en nooit het slachtoffer liggen we er niet wakker van.

Wij zijn immers politiek correct. En andere meningen drukken we weg, zelfcensuur of censuur door de massa opgelegd, met name door social media.

Maar misschien wel de grootste vorm van censuur komt uit de koker van Mark Rutte. De Rutte doctrine. Als mensen, zelfs Kamerleden, vragen om ambtelijke stukken hebben de ambtenaren het recht om hele stukken weg te lakken. Een onleesbaar document met zwarte balken. Zelfs de toeslagenaffaire ontkwam hier niet aan. Alles dat de Minister niet openbaar wil maken wordt weg gecensureerd. Zelfs de telefoon van Rutte is niet veilig voor censuur. En dan een beroep doen op onwetendheid of een niet actief geheugen. En jaren lang gingen we hier gewoon mee akkoord. En stiekem nog steeds.

Nee censuur hebben we officieel natuurlijk niet. Wij hebben vrijheden. En een van die vrijheden is dat wij zelf wel censuur toepassen, dat hoeft de overheid of wie dan ook ons niet te vragen.